

THE
FINISHER

Wereld vol
gevaar

DAVID BALDACCİ

Vertaald door Fanneke Cnossen

Leopold, Amsterdam

Wat vooraf ging in

The Finisher 3 – Rennen voor je leven

Een angstaanjagend moeras vol bloeddorstige wezens en andere gevaren... Wie het betreedt, keert niet levend terug. Dat is het enige wat Vega Jane van het Moeras weet. Toch moet ze erdoorheen, om eindelijk vrij te zijn en te kunnen worden wie ze is. Ze zal alles op alles moeten zetten om te overleven, maar is dat wel goed genoeg?

Vergezeld door haar beste vriend Delph en trouwe hond Harry Twee begint Vega Jane aan een de levensgevaarlijke tocht, waarbij ze het moet opnemen tegen de boosaardige koning Doorn, die Bitterbos en haar bewoners wil vernietigen, gevolgd door de Waker van het Moeras, tovenares Astrea Prine. Zij stuurt Vega, Delph en Harry Twee op een nieuwe missie om de Vijf Cirkels te doorkruisen, de enige manier om uit het Moeras te ontsnappen. En ze waarschuwt: daarvoor zal een zware prijs betaald moeten worden...

TRIGINTA

Een verrassing

'HÉ HALLO, VEGA JANE?'

Ik opende mijn ogen en keek recht in het gezicht van Delph. 'Alles oké, Vega Jane?' vroeg hij angstig.

Ik knikte automatisch, hoewel ik niet wist of ik wel of niet oké was. Ik kwam langzaam overeind, probeerde mijn hoofd helder te krijgen. Harry Twee stak een poot uit en raakte zachtjes mijn arm aan, alsof hij zeker wilde weten dat alles in orde met me was.

Ik keek om me heen. 'Waar zijn we?'

'Ik weet het niet zeker, maar ik denk vlak bij de Mycanwoestenijs.'

'Hoe weet je dat?'

'Kijk daar,' zei hij en hij wees naar rechts.

Ik tuurde die kant uit en in het donker kon ik een hoge muur onderscheiden.

'De doolhof,' zei ik, en ik keek hem aan.

'Dat dacht ik ook al, ja.'

Mijn woede vlamde op. 'Waarom heeft ze dit gedaan, Delph? Ons zonder enige waarschuwing zomaar weggestuurd?'

'Ik weet het niet, Vega Jane. Ze zal haar redenen wel gehad hebben.'

Opeens schoot me iets rampzaligs te binnen. Onze spullen? Mijn toverstaf! De Addersteen. Destina. Ik keek in paniek om me heen en slaakte een zucht van verlichting toen ik onze knapzakken naast elkaar zag staan. Ik maakte ze open en zag nette pakketjes voedsel en kruiken water. Ik keek omlaag. Het leren draagtuig zat om mijn lijf gebonden. Aan mijn duim prijkte mijn opa's ring. Ik tilde mijn cape op. Destina zat om mijn middel. Ik voelde in de zak van mijn cape en sloot mijn hand eerst om de steen en daarna om mijn toverstaf. Ik haalde de laatste tevoorschijn en hield hem losjes vast. Ik voelde dat die onmiddellijk deel van me werd. Ik had het nu zo vaak gedaan dat het heel natuurlijk en goed voelde.

'Denk je dat de afweerbezwinging pas werkt als we in de doolhof zijn?' vroeg ik.

Waarom had ik er niet aan gedacht om dat aan Astrea te vragen? Plotseling schoten er honderden vragen door me heen waarop ik absoluut het antwoord moest weten als we dit avontuur wilden overleven.

'Het helpt misschien als we eerst de ingang weten te vinden,' antwoordde Delph.

We hesen onze knapzak op onze schouders en gingen op pad.

Ik wees met mijn toverstaf naar voren en zei: 'Illumina.'

Een lichtstraal schoot uit mijn toverstaf, suisde naar de donkere vormen waarvan we aannamen dat die de muren van het labirint waren, en verlichtte alles vóór ons.

Even later hoorden Delph en ik dreunende hoeven op de grond, klapperende vleugels in de lucht en schrille kreten van onbekende schepsels. Ik hield mijn toverstaf in de aanslag, niet wetend of er hordes afschuwelijke beesten op ons af zouden stormen. Dat had ik niet met Astrea geoefend, en ik betwijfelde of ik een massale aanval van me af kon slaan.

Gelukkig stierven de geluiden en het gekrijs weg en keerde de stilte weer terug.

Ik keek naar Delph. 'Ik geef geloof ik de voorkeur aan dat lawaai,' zei hij.

Ik was het met hem eens. Waarschijnlijk waren het enkel de zwakere wezens die voor het licht gevlucht waren. De beesten die ons konden doden, hielden zich misschien verderop schuil.

We gingen verder, mijn blik schoot alle kanten op. In gedachten hield ik mijn emoties scherp in de gaten, mochten we de wendigo tegenkomen: een vaag afgrijzen gecombineerd met de herinneringen van iets anders. Maar mijn gedachten, hoe ijzingwekkend die ook waren, leken helemaal van mezelf te zijn.

'Vega Jane, is het handig om met je toverstaf te kijken wat daar verderop is?'

'Goed idee.' Ik wees met mijn staf, maakte de bijbehorende beweging en zei: 'Crystilado magnifica.'

Pal voor ons stond een enorme muur. Een burchtmuur, zoals Astrea hem had genoemd. En hij bestond enkel uit botten. In vergelijking

hiermee viel de muur van Doorn in het niet. 'Volgens mij hebben we de doolhof gevonden.'

'En volgens mij is daar de ingang,' zei hij en hij wees naar een donkere, ovale vorm.

We liepen verder, kwamen steeds dichterbij dat tafereel.

Voordat we bij de muur waren, stuitte we op een groot smeedijzeren hek dat plotseling voor ons opdook. Op een stuk perkament waren de woorden WOLVERCOTE NECROPOLIS geschreven.

'Ze heeft het niet over een begraafplaats gehad, toch?' vroeg ik. Hij schudde zijn hoofd.

Delph gluurde door het hek. 'Daar is inderdaad een begraafplaats,' riep hij uit. Hij duwde tegen het hek, maar dat ging niet open.

Ik tikte met mijn staf op het slot en zei: 'Entrare.'

Het reusachtige hek zwaaide naar binnen toe open.

We liepen door de opening met Harry Twee achter ons aan.

We bereikten de eerste rij graven.

'Kijk eens naar de namen, Delph,' zei ik toen ik ze in het oog kreeg.

Mullins, Dinkins. En KRONE?

Lagen Jurik Krones voorouders hier begraven? Ze lieten hier ook iédereen toe, hè?

Delph zei: 'Kijk, daar is een Picus en een Mulrond. En... en...'

Zijn stem stierf weg en ik zag waarom dat was.

De naam op de met mos bevelkte grafsteen was van Barnabas Delphia.

Hij las het grafschrift hardop voor. "'Barnabas Delphia, liefhebbende vader en toegewijd echtgenoot van Lecretia.'"

'Heeft je vader het ooit over hen gehad?' vroeg ik.

Delph schudde zijn hoofd. 'Nee. Nooit. Ik geloof m'n eigen ogen amper.'

Ik liet Delph daar staan en liep verder langs de rij graven. Toen ik de naam op de eenvoudige grafsteen zag, hield ik mijn adem in en liep er dichterbij naartoe.

Alice Adronis, strijder tot haar laatste ademtocht.

Ik keek naar de verzonken berg aarde en toen weer naar de scheefgezakte grafsteen. Ik stak mijn toverstaf hoog in de lucht en staarde ernaar. In een ver, heel ver verleden had Alice me op een reusachtig slagveld de Elementa gegeven. Dat deed ze terwijl ze haar laatste adem uitblies, en ze had me verteld dat ik moest overleven.

Plotseling maakte ik een schokkende beweging, want de staf bevoog zich in mijn hand. Ik keek geschrokken toe hoe hij zich naar voren bewoog zodat de punt naar Alice' graf wees.

Even begreep ik er niets van, maar toen begon het me te dagen.

Het ding bóóg voor haar, zijn vroegere meesteres.

Tranen welden in mijn ogen op. Maar ik voelde ook voor het eerst een ijzersterke band tussen Alice en mijzelf. Astrea had gezegd dat Alice en ik misschien familie van elkaar waren, en dat dat de reden was waarom de Elementa voor mij als een toverstaf fungeerde. Toen ik naar die berg aarde omlaagkeek, schoot het door me heen dat ik mijn naam eer moest aandoen. Alice had duidelijk gedacht dat er een belangrijke reden was waarom ik moest overleven. Ik hoopte dat ik was opgewassen tegen de uitdaging waarvoor het Moeras me zeker zou stellen.

Het volgende graf was van mijn voorouder Jasper Jane, de schepper van de Vijfde Cirkel. Op zijn grafsteen stond eenvoudigweg zijn naam zonder nader opschrift. 'Een tovenaar met een fijne neus voor zwarte magie,' had Astrea gezegd. Ik huiverde toen ik bedacht waarmee hij de laatste cirkel had bevolkt.

De volgende twee graven trokken ook mijn aandacht.

Bastion Cadmus. Zijn grafschrift was: HIJ DIE ONS LEIDT. Op de andere steen stond: DE KRACHT VAN LIEFDE, DE DWALING VAN DE JEUGD. Daar kon ik geen touw aan vastknopen. De naam op de grafsteen was Uma Cadmus. Ik wist niet of het Bastions gezellin of misschien zijn dochter was.

'Vega Jane!'

Ik draaide me om en zag Delph verderop bij een andere rij graven staan. Hij wenkte driftig naar me. Harry Twee en ik spurten naar hem toe.

'Moet je kijken, Vega Jane,' zei hij.

Hij wees naar een aantal graven.

Ik las de lijst met namen. Ik riep uit: 'Dat zijn allemaal Prines. Dit is Astrea's gezin.'

'Als je dat maar weet. Dus als ze van deze plek af wist, waarom heeft ze ons daar dan niets over verteld?'

'En wat heeft ze ons dan nog meer niet verteld?' vroeg ik. Ik had het gevoel alsof mijn maag vol ijs zat.

Ik wilde nog iets zeggen, maar kreeg daar geen kans meer toe.
Iets reikte vanuit de grond omhoog, greep me bij de enkels en trok
me omlaag door de aarde, naar beneden, waar de dood wachtte.

TRIGINTA UNUS

Orco

NET ZOALS TIJDENS ONZE VAL in Doorns labyrint, had ik nu ook het gevoel dat ik een hele tijd omlaagviel. Maar deze keer dacht ik eraan dat ik Destina droeg, waardoor ik de klap waarmee ik op de bodem terechtkwam kon verzachten.

Ik stond meteen weer overeind, mijn toverstaf in het pikkedonker in de aanslag.

'Illumina,' riep ik uit.

De plek baadde onmiddellijk in het licht en ik zag dat Delph en Harry Twee bezig waren langzaam overeind te komen.

'Alles goed, Delph?'

Hij veegde zijn kleren af en knikte, hoewel zijn gezicht asgrauw zag. Ik keek naar Harry Twee. Zijn nekharen stonden recht overeind en hij had zijn tanden ontbloot. Ik keek wild om me heen, want ik wist zeker dat mijn hond gevaar rook.

We bevonden ons in een lage, schemerige tunnel met stenen muren, een en al ouderdom en glibberigheid. Ik keek naar de ene kant en zag een blinde muur. Aan de andere kant van de tunnel was een opening. Ik keek naar Delph en zag dat hij daar ook naar staarde.

Ik keek omhoog in de verwachting dat er boven ons aarde was, maar er was enkel rots.

'Door wie of wat zijn we omlaaggetrokken?' vroeg ik ademloos. Ik keek naar mijn enkels. 'Er zit bloed op mijn broek,' riep ik uit. 'Maar het is niet mijn bloed.'

'Bij mij ook,' zei Delph, naar zijn benen wijzend.

Ik keek naar Harry Twee en zag dat er rode strepen op zijn voorpoten zaten.

Ik keek nogmaals naar het stenen plafond. 'De graven zijn daarboven,' zei ik.

'Wat ligt er onder een graf?' vroeg Delph ellendig. 'Vast niets goeds.'
'Als iets ons omlaaggetrokken heeft, dan moet het hier nog ergens zijn.'

'En de enige uitweg lijkt die kant op te zijn.' Hij wees naar voren.

Ik rechte mijn schouders en probeerde zelfvertrouwen te krijgen en moed te vatten, maar dat lukte geen van beide. Met mijn toverstaf voor me uit beende ik met Delph en Harry Twee naast me naar de opening. We kwamen daar aan en, met het idee dat wachten het alleen maar moeilijker zou maken, liepen er meteen maar doorheen.

Eerst was er niets. En toen was er wél iets.

In de muren zaten kleine lichtjes die knipperden. Even dacht ik dat het stukjes glas of metaal waren. Maar toen ik dichterbij de deur toe liep, sprong ik vervolgens vol afgrijzen achteruit.

Het waren ogen. Knipperende ogen!

Ik keek naar Delph. Hij was duidelijk ook verbijsterd.

Toen ik opnieuw keek, zag ik dat er niet alleen ogen in de muur zaten. Er waren ook monden. Die gingen tegelijk met de ogen open en dicht, maar er kwamen geen woorden uit. Het was alsof ze in stilte schreeuwden.

Ik draaide me om en racete weg.

En botste pal tegen hem aan.

Hij was een beetje langer dan ik, en zo mager dat hij vel over heen leek. Toch was hij zo hard als een boom en ik kukelde omver door de botsing. Mijn toverstaf viel op de stenen vloer.

Hij was gekleed in een lange zwarte cape, een broek en een slijmerig hemd. Zijn gezicht was zo bleek als geitenmelk. Zijn baard was zwarter dan zijn cape en zat strak tegen zijn gezicht, waarvan de jukbeenderen als harde noten naar voren staken. Een zwarte toef donshaar krulde boven zijn mond, die hij in een grimmige streep had getrokken. Verder droeg hij zwarte knielaarzen.

Ik zocht als een gek om me heen naar Delph en Harry Twee. Tot mijn afgrijzen werden ze plat tegen de muur gedrukt. Delphs mond stond open, maar er kwamen geen woorden uit. Ik krabbelde overeind en wilde naar hen toe rennen.

'Nee,' zei het schepsel met rasperige stem.

Het was alsof mijn voeten in de rots wegzonken.

Ik keek over mijn schouder naar hem om. Hij hield een houten

knuppel vast, met ingewikkelde houtsneden van boosaardig ogende figuren die ik niet herkende. Hij sloeg met het uiteinde van de knuppel op de rotsvloer en mijn voeten kwamen weer los.

Ik draaide me naar hem toe.

Hij liep op z'n gemak om me heen terwijl hij me van top tot teen opnam.

Hij had een neus zoals ik nog nooit had gezien. Die had drie neusgaten in plaats van twee. Op het neusbeen zaten twee knobbels, alsof hij meer dan eens gebroken was geweest. En hij was zo lang dat hij bijna over zijn mond heen boog, richting zijn kin, die zo scherp was als een fileermes. En de ogen boven de langgerekte neus waren pikzwart. En niet alleen de pupillen in het midden. Ik had oogwit, maar zijn hele oog was zwart.

Ik keek naar de hand die de knuppel vasthield. Dat was niet echt een hand. Het was een klauw met nagels langer dan mijn vingers. En ze zaten onder het bloed. Dat beantwoordde de vraag waar het bloed op onze kleren vandaan was gekomen. Deze kerel had ons omlaaggetrokken.

Met een klauw wees hij naar mij. Destina trok zich strak om me heen, tilde me van de grond en ik bleef midden in de lucht hangen. Mijn ruggengraat knakte bijna toen ik naar achteren werd gedwongen en mijn hoofd gevaarlijk dicht naar mijn hielen werd getrokken.

Hij zei met schorre stem: 'Het is inderdaad de ketting van Destina.'

En toen sloeg hij opnieuw met zijn knuppel op de vloer en ik viel er hard bovenop. Daar bleef ik buiten adem liggen. Ik keek naar Delph. Die had zijn mond nog steeds open, maar zijn blik was niet op mij gericht, maar op een plek op de vloer. Ik keek ernaar.

Idioot die je bent. Je toverstaf!

Ik griste hem weg, wees er regelrecht mee naar het schepsel en riep: 'Impacto!'

Hij zwaaide onmiddellijk met zijn knuppel door de lucht en mijn bezwering sloeg tegen een onzichtbare barrière. Door de botsing waaide er stof op en er vielen steentjes uit het plafond van de tunnel.

Hoewel hij mijn bezwering had geblokkeerd, kreeg ik de indruk dat het wezen me nu in een ander licht zag.

'Je bent een tovenares,' siste hij.

Ik ging staan. 'Dat weet ik. Maar wat ben jij, verdomme?'

Hij zei niets, maar bleef naar me gluren.

'Bevrijd mijn vrienden. Nul!' Dreigend hief ik mijn toverstaf.

'Ik zal je terugzien, certe,' zei hij.

'Wat betekent dat, certe?' vroeg ik.

Bij wijze van antwoord wees hij naar de muren waar de ogen knipperden en de monden zich openden. Hij vertrok zijn eigen mond in een gruwelijke glimlach en ik zag zijn tanden. Die waren even zwart als zijn ogen. Hij siste: 'Uiteindelijk komen ze allemaal naar me toe. Certe.'

Hij sloeg een derde keer met de knuppel tegen de rotsvloer en ik zette me schrap voor een volgende aanval. Maar hij wees simpelweg nogmaals naar de muur waar de ogen en monden waren. En nu kon ik ze horen! Ze leken me te smeken om hen te redden. Hun kreten werden almaar schriller, tot ik uiteindelijk mijn oren met mijn handen moest bedekken.

Hij schreeuwde een woord dat ik nog nooit eerder had gehoord en het was prompt stil.

Toen hij zich weer naar me toe draaide, deed hij zijn mond wijd open en stak zijn tong uit. Alleen was het geen echte tong, in elk geval niet zo een als ik had. Hij was lang en zwart, en hij liep uit in drie pijlpunten.

'Ik ben Orco,' zei hij. 'Dit zijn mijn nazaten. En ik zal je terugzien. Wanneer, dat hangt van jou af, voorlopig. Maar dat blijft niet altijd zo. Er zal iets tussenkomen.' Hij glimlachte kwaadaardig. 'Dat gebeurt altijd.'

Met zijn vrije hand reikte hij in zijn pikzwarte cape en hij haalde er een enorm uurglas aan een roestige ketting uit. Hij stak het omhoog zodat ik het kon zien. Over het glas van de zandloper wervelden gezichten als wegschietende sterren langs de hemel. Ze kwamen en gingen met een verbijsterende snelheid, te vlug om te tellen, bijna te vlug om ze te zien.

Orco zei: 'Leven. En dan dood. Certe.'

Alles werd weer zwart. Ik voelde hoe ik omhoog werd gestuwd. Ten slotte stootte ik op iets hards en bleef ik stilliggen. Toen ik mijn ogen opendeed, zat Harry Twee naast me.

Ik ging rechtop zitten en omhelsde hem. Daarna stond ik langzaam op en wankelde naar Delph, die boven op het graf van zijn voorouder Barnabas Delphia lag.

'Delph! Delph!'

Ik greep hem bij zijn schouder en trok hem overeind. Hij kwam bij en keek me aan.

'I-is... is dat net echt g-gebeurd?' vroeg hij ongelovig.

Ik knikte, ademde met horten en stoten.

'Het... het was afschuwelijk, Vega Jane. Die gezichten. Alsof ze allemaal smeekten.'

'Ze waren dood, Delph,' zei ik zachtjes.

'Maar wat wilde dat wezen van ons?'

'Astrea zei dat als we aan deze plek weten te ontsnappen, dat levenslange gevangenschap betekent. Ik vraag me af of ze daarmee dit hier bedoelde, die muur?'

'Zitten we hier dan vast? Wat we ook doen?'

Ik kon niet geloven dat Astrea me had getraind om ons te laten eindigen bij een muur en dat boosaardige schepsel.

Ik rechtte mijn rug en keek voor ons uit. 'De Eerste Cirkel,' zei ik.

Het was onze enige kans.